

PAMELA
BUTCHART

Il·lustrat per
THOMAS
FLINTHAM

L'ESPIA A QUI LI AGRADAVA EL MENJAR DE L'ESCOLA

No s'ha menjat
cap àpat escolar de debò
durant la redacció d'aquest llibre.

Bindi
Books

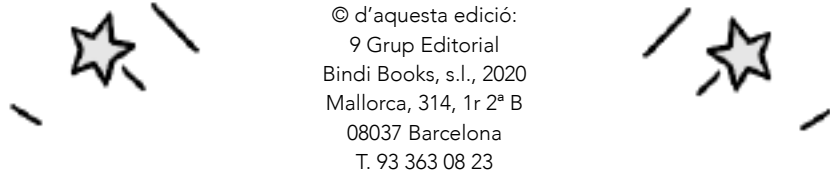
Títol original anglès: *The Spy who loved school dinners*

Publicat originalment en anglès el 2014 per Nosy Crow Ltd.
The Crow's Nest, 10a Lant Street, Londres, SE1 1Qr, UK

© del text: Pamela Butchart, 2014

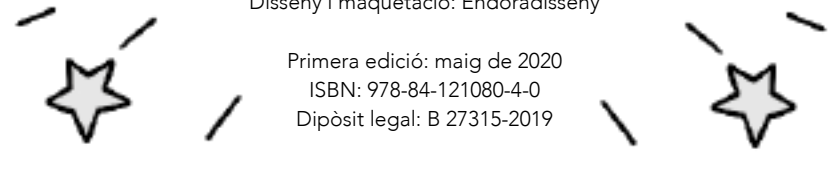
© de les il·lustracions: Thomas Flintham, 2014

© de la traducció: Scheherezade Surià López, 2020

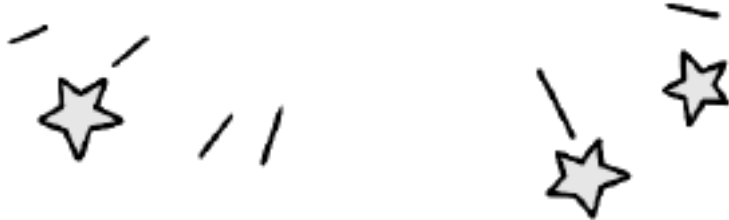
© d'aquesta edició:
9 Grup Editorial
Bindi Books, s.l., 2020
Mallorca, 314, 1r 2ª B
08037 Barcelona
T. 93 363 08 23

Disseny i maquetació: Endoradisseny

Primera edició: maig de 2020
ISBN: 978-84-121080-4-0
Dipòsit legal: B 27315-2019

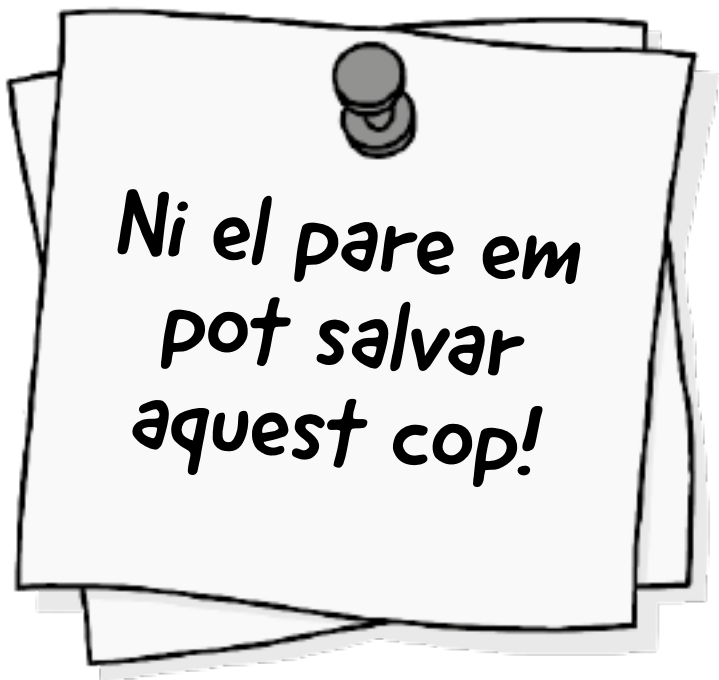
No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre,
ni la seva incorporació a un sistema informàtic,
ni la seva transmissió en cap forma ni per cap mitjà,
sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per gravació o altres mètodes,
sense el permís previ i per escrit dels titulars del *copyright*.

Per a l'Andy, el
dia del nostre
casament.

De vegades, quan la mare em renya, el pare diu: «Au, va, no siguis tan dura. En el fons té un cor enorme. Oi, Izzy?».

I jo contesto: «Això espero!».

Perquè si fos molt petitó es podria perdre i ficar-se **A QUAALSEVOL LLOC!** Com al

braç, al genoll o fins i tot al dit gros del peu!
I **AIXÒ** és una mica alarmant, esclar. Sobre-
tot si els metges l'han de trobar...

El pare acostuma a dir aquestes coses quan es posa de part meva perquè n'he fet alguna de grossa que ha fet **ENFADAR** molt la mare. Com aquella vegada que li vaig dir que tanqués els ulls i li vaig fer fer un petó a una aranya de potes llargues, que ja n'havia perdut dues quan les vaig trepitjar sense voler. Però llavors la mare va obrir els ulls, va cridar i li va clavar un cop per apartar-la. I això va fer que l'aranya de potes llargues en perdés una **ALTRA**.

Vaig provar de dir-li que només volia que li fes un petó perquè la curés, com els que ella em feia quan jo era petitona, però la mare seguia cridant. I llavors el pare em va dir que tragués aquella aranya d'allà i em vaig posar a plorar, perquè no creia que en Martin pogués sobreviure a l'exterior sense potes.

Una altra vegada que la mare es va empi-par va ser quan el pare no es trobava gaire bé i li vaig preparar una tassa de llet calenta. El pare va dir que la llet semblava una mica verda i que tenia un gust estrany, però jo li vaig dir que tenia molts **NUTRIENTS**. Però, llavors, la mare va cridar:

—Izzy! Vine aquí, **SISPLAU!**

I em va dir que **NO ESTAVA BÉ** posar llet directament a la tetera i encara menys ficar-hi bròquil a dins. «Per això treu fum la tetera!», va explicar, i per això mateix em va prohibir l'entrada a la cuina de per vida.

Un altra vegada, ni tan sols el pare va poder evitar que em fiqués en un **GRAN EM-BOLIC**. Va ser per l'espia a qui li agradava el menjar de l'escola, per França, pel vaixell *Discovery* i el gelat i l'escorbut (una malaltia mortal de la pell). Sí, va ser **MOLT GREU!**

La Jodi (la meva amiga) diu que tenim sort d'estar vives!

Tot va començar quan la senyoreta Jones (la nostra mestra) ens va explicar que vindria una alumna nova, que era francesa i que es deia Mathilde (sona com Matilda, però no és ben bé el mateix nom).

Ens vam emocionar **MOLTÍSSIM** amb l'arribada de la nena nova. I el millor era que venia d'un altre país!

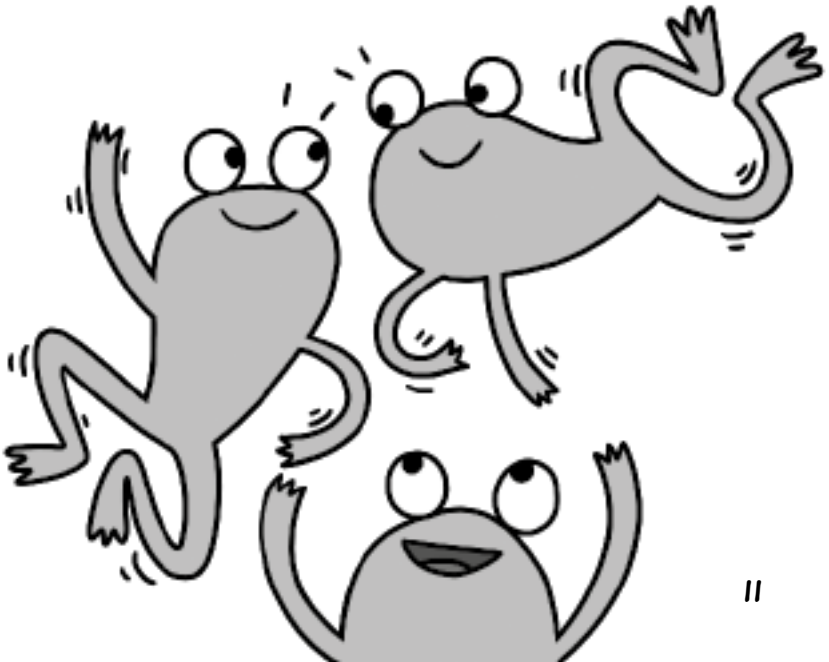
La senyoreta Jones ens va fer moltes classes de francès abans que arribés la Mathilde i ens va repartir diccionaris de francès a tots. Així podríem buscar totes les paraules que digués la Mathilde i saber-ne el significat.

La senyoreta va dir que la Mathilde parlava el nostre idioma molt bé i que sabia moltes paraules. Però també va dir que havíem de provar de fer servir paraules en francès, així ella se sentiria com a casa i nosaltres practicaríem l'idioma.

Em va encantar que la senyoreta Jones digués que la Mathilde sabia moltes paraules en el meu idioma, perquè no tinc gaire traça amb el francès, jo, i volia parlar amb la nena francesa i preguntar-li si vivia al costat de Disneyland París. I si mai havia menjat anques de granota o caragols, com va dir el pare.

La mare es va enfadar amb el pare quan em va dir allò dels caragols i les anques de granota.

—No siguis babau, Stewart!
—li va dir. L'Stewart és el meu pare.— Que algú sigui francès no vol dir que mengi anques de granota! És com si tu, perquè ets **ESCOCÈS**, només mengessis botifarra escocesa i portessis faldilla escocesa tot el dia!

I llavors el pare es va posar a riure.

—Jo no he menjat **MAI** botifarra escocesa!
—va dir—. I no m'agraden gens les faldilles!

—Doncs això mateix! —va afegir la mare,
i va tirar un mitjó de quadres al pare i va marxar.

Després, el pare va dir que la mare tenia raó i que potser la Mathilde **NO** menjava anques de granota **NI** caragols. I que només feia broma, tot i que tampoc feia tanta gràcia. Però, de totes maneres, vaig decidir que preguntaria a la Mathilde sobre els caragols, només per estar-ne segura. Perquè tenim un munt de caragols al jardí, i els po-